

КОЖУХАРСКА ПАРТИЗАНСКА РАДИОНИЦА У УЖИЦУ

Мобилисан сам у септембру 1941. године. Нека врста регрутације вршена је у артиљеријском кругу у Ужицу, где је сваког прегледао партизански лекар доктор Леви. Свакоме је дата пушка и свако је могао слободно да се определи да ли ће с партизанима или с четницима. Онима који су се определили за четнике одузета је пушка.

Био сам кожухар. Упућен сам на рад у партизанску радионицу кожуха. Најпре смо радили у касарни, у артиљеријском кругу, а затим у згради буарске основне школе, која се тада налазила у граду. Ја сам одређен за руководиоца кожухарске радионице. У радионици је било осам Тамнаваца, а од Ужичана ту су радили Млађо Дрндаревић, Миле Буљугић, Милош Вишњић Мркоња...

Рад је организовала Команда, а сировине су доношене из Фабрике кожа у Врелима. У Фабрици кожа радио је Драган Оташевић и сваког дана у Кожухарску радионицу слао је по близу 300 кожа. Од њих су шивени грудњаци без рукава за војску и постава за кожне капуте. Постојало је неколико кројачких шиваћих машина, које су овде донете из Градског одбора, а имали смо само једну крзнарску машину, која је пренета из Фабрике кожа.

Сваког дана урађено је по 70 кожуха и обично је постављано по пет кожних капута, Кожне капуте су радили Јанко Хунцик, Мићо Уларцић и Стаја Рајковић.

За све време рада ове радионице урађено је око 2.000 кожуха и сашивено 105 кожних капута. Кожухе сам кројио ја, а кожне капуте кројили су Јанко Хунцик и Остоја Ковачевић. Сашивеи материјал лиферован је у војни магацин.

Награда за рад била нам је храна, а само једном нам је Велисав Станковић на име плате поделио по 400 динара.

Приликом повлачења прешли смо у Кремна са вагонима натовареним робом. Од Кремана смо нешто робе натоварили на кола и пошли према Златибору.

У Негбини су кожуси подељени војсци без требовања, а остатак су опљачкали околни сељаци...

Светозар ЋОРЂЕВИЋ